

JESS RYDER

AZ EX

Megvan mindened, amire ő vágyik...

*Lebilincselő
pszichológiai thriller*

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

JESS RYDER

AZ EX

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Férjemnek

PROLÓGUS

EGY ANGYAL ÜL AZ ÁGYAM SZÉLÉN, szőke haja meglebben fényglóriájában. Mennyei zene szól a jobb fülem felett – éles hangú sípolások sora. A levegő meleg és furcsán illatos. Lány, fehér fájdalomfelhőn lebegek.

Olyan gyönyörűen fest az én angyalom. A szeme ragyog az örömtől. Nem tudom, ki ő, de a vonásai ismerősek. Felismerem egy másik helyről, egy távoli időből – talán a múltból, esetleg a jövőből.

Lehet, hogy ő Emily?

Emily.

Kimondom a nevét, de a hang csak a fejemben szól. Az ajkam repedezett, és gombóc ül a torkomban. Álmomban azt hittem, hogy egy kígyó tekerződik a gyomrom felé. De ez nem kígyó, hanem egy cső.

Emily egy kezét fog az ölében – gondolom, az én kezemet. Ernyedtnek, élettelennek tűnik, mintha valaki másé lenne. Gyengéden megszorítja, majd rám néz, várva, hogy válaszul én is megszorítsam az övét. Szeretném, ha megtehetném, drága lányom! Elmesélném az egész sztorit egyetlen kézszorítással, ha tudnám.

– Visszajöttél hozzánk – mondja Emily. De ő nem lehet Emily, kivéve, ha olyan régen alszom, hogy ő közben felnőtt nővé érett.

Az erős fény elhomályosítja a látásomat. Többször is pislogok, mire ő előrehajol, arca elolvad a könnyekben. Csak két vizes kört meg egy mosolygó, rózsaszínű csíkot tudok kivenni. Olyan érzés, mintha a részem lenne. Mintha ugyanaz a test lennénk.

Vedd ki a csövet, kérlek, kérlek, vedd ki a csövet! De a szavaimhoz nem társul hang.

Emily szabad kezével végigsimít a homlokomon, hátratulva néhány kósza hajszálat. Mióta ül itt, vesztegetve a drága idejét, várva és remélve, hogy talán egy nap felébredek? *Felébredtem* már, vagy ez is csak egy másik álom?

Az angyalom odahajol hozzám. Érzem, ahogy édes lehelete végigsimít a nyakamon, miközben azt súgja a fülemben:

– Mit tettek veled?

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Most

ANNA

ÁLTALÁBAN A SZÉP ÚTON MEGYEK HAZA, a vashídon kelek át a folyón, megkerülve az úgynevezett Telepet, a több nagy sportpályára szabdalt mezőt. De ezen a hétvégén zenei fesztivált tartanak, így az utamat ideiglenes kerítések és műanyag szalagok állják – utóbbiak olyanok, amilyeneket tetthelyeken látni. A kerítés mellett elidőzve nézem, ahogy a srácok sorba állnak, hogy megkapják a karszalagjaikat. Egy hippí pár – színes tetkók és gubancos rasztafrizura – egy kislánnyal várakozik egy kempingfelszereléssel megtömött babakocsi mellett.

Ideje hazamennem – nem mintha otthon érezném már magam ott. Szóval ideje *visszamenni*.

A mezőkön nem vezet át út, ezért vissza kell fordulnom, át a hídon, és a közutat választanom. De amikor odaérek, az is el van zárva – csak a fesztiválozók mehetnek arra. A láthatósági mellényt viselő forgalomirányító azt mondja, hogy „körbe kell mennem”. Hova körbe? – tündök magamban.

Az itt élők többségével ellentétben én nem ebben a városban születtem. Csak néhány hónapja élek itt, és a mozgásom arra szorítkozik, hogy elmenjek munkába, meg onnan haza, valamint elbussozzak a rögbiklub melletti nagy szupermarketbe. Margaret a pénzügyről megígérte, hogy elvisz egy meccsre, amikor újra beindul a szezon. Sajnos ki nem állhatom a rögbit, vagy, ami azt illeti, bármilyen más sportot, de Margaret a szárnyai alá vett, ezért nehéz lesz visszautasítani. El kell kezdenem új barátokat szerezni, akik lehetőség szerint közelebb állnak a saját korosztályomhoz, de még nem álllok erre készen.

Úgy tűnik, hogy a „körbemenni” az ipari parkot jelenti – a lapostetős tömbök útvesztőjét, amelyek többsége kiadó, az ablakokon rácsokkal, az aszfaltos előtereken növénygyér fűvel. A lehangoló utcákat fémkerítések szegélyezik, rozsdás lakatok lógnak a kapukon. Elhaladok a biztonsági kamerák, a „*Vigyázz, a kutya harap!*” feliratú táblák és huszonnégy órás járőrszolgálatlal büszkélkedő laminált hirdetések mellett. Mindez hazugság. A tömbök elhagyatottak, és innen nincs is mit ellopni.

Mintegy végszóra egy komisz kinézetű kutyát sétáltató ember fordul be a sarkon, egyenesen felém tart. Maga elé szegezi a tekintetét, de az állat megfeszíti a pórázát, hogy jól megszaglásszon, amikor elhaladunk egymás mellett. Ahogy befordulok a sarkon, majdnem beleütközöm egy csapat tinibe, akik egy alacsony falon ücsörögnek a lábukat lógáza. Közülük ketten az úttesten köröznek kis kerekű bringáikkal, hetykén csípőre tett kézzel, vézna testükre futballmezek simulnak. Néhány méteren át követnek engem, majd visszaszáguldanak a haverjaikhoz.

Nem kellett volna erre jönnöm. Senki más nem teszi. A helyiek nyilvánvalóan ismerik az ipari parkot, és nagy ívben elkerülik.

Tompa basszushangok töltik be az élesztőszagú levegőt – ahogy hallom, elkezdődött az első felvonás. Egy idő múlva már a zene hangjára lépkedek – 1-2-3-4, 1-2-3-4 –, hagyom, hogy a ritmus magával ragadjon. Nem olyan ez a zene, amire szeretek táncolni – ahhoz túl komoly és ragaszkodó –, de kevésbé érzem magam egyedül tőle. Megvigasztal.

Hol is vagyok pontosan a lakásomhoz képest? Előveszem a telefonomat, és megkeresem a térképen, hol járok. Magányos nyíl vagyok az üres szürke négyzetek és névtelen utcák között, a folyó kék vonala az egyetlen felismerhető tereptárgy. Hmm... A következő utcánál balra, majd kövesse a kanyarodó utat...

A sörfőzdék szaga erősödik, bár a többségük a városközponttól északra található, én pedig délnek tartok. A szag aszerint változik, hogy merről fúj a szél, ahogy mondják. Néha érzem az élesztőt a hajamban, a ruháimon, az orrlukaim mélyén. „Ne aggódj, hamar megszokod”, mondta a főnököm, amikor megjegyeztem az interjún. Ebből tudtam, hogy megkaptam az állást.

A várossal nincs baj. Sokkal rosszabb helyre is kerülhettem volna. Van egy kis bevásárlóközpont, benne a szokásos üzletláncokkal, egy mozi, a sörmúzeum és egy régi palackozóüzemből átalakított kultúrközpont. A minap a kezembe került egy rendezvénybrosúra, és láttam, hogy mindenféle kurzusokat tartanak – kerámiázás, ékszerkészítés, szabadkézi rajz, tajcsi, zumba. A szokásos dolgok, és sokkal olcsóbbak, mint amihez szoktam. Meg kéne egyiket-másikat próbálni. Nem tölthetem minden estémet a lakásban egyedül, mert megőrülök.

Korrigálom magam. Már megőrültem. Ez az új normális az esemben. Gondolom, „meg kellene tanulnom újra megszeretni önmagam”, de ez lehetetlennek tűnik.

Ahogy az út kanyarodik, megpillantok egy alacsony, egyszintes épületet. Vörösre, fehérre és kékre van festve, ütött-kopott cégérrel a fémrolós ajtó felett: *Morton Javítóműhely – műszaki vizsga, amíg vársz.* Fekete, sötétített üvegű BMW parkol előtte, az anyósülés ajtaja nyitva, az ülésről kikandikál két csupasz láb. Fehér, szöretlen vádlik. Egy lány lábai. Sárga vietnámi papucs lóg le piszkos talpáról. A hasán fekszik, és úgy tűnik, fejét a sofőr ölébe hajtja.

Agresszív grime bömböl a kocsi hangszóróiból, elnyomva a koncert megnyugtató ütemét, magának követelve a teljes légteret. Egy másik lány buggyos, terepszínű nadrágban és zubbonyban ül a földön, háttal a garázsajtónak. Meghúz egy dobozos Special Brew sört, utána pedig beleslukkol a füves cigijébe; az öltözéke télies, noha június vége van. Két férfi áll a közelben, a fal felé fordulva, a fejüket összedugják, valami fölé hajolnak. Egyikük magas és vékony, akár egy heroinista, bő melegítőnadrágot és buggyos mellényt visel. A másik alacsonyabb és jobban tápláltnak tűnik – haját tincsekbe fogta, szakadt farmerje lelóg az ülepén, dzsekije koszos a sártól és a ráfröccsent festéktől. Most már a teljes kép értelmet nyer. Szóval ide jössz, ha drogozni akarsz Morton on Trent kellemes városkájában.

Ne állj meg! Ne bámészkodj! Haladj tovább, de ne fuss! Csak nézz előre, és egyenletes tempóban haladj!

Amint a garázs felé közeledek, a földön ülő lány vakkant valamit, mire a férfiak megfordulnak. A szemük azonnal megállapodik a telefonomon, ahogy a legyek szállnak rá a lekvárra. Hülye módon még mindig a kezemben tartom, próbálok követni a térképet – már túl késő eltenni. Az alacsonyabb hátrálni kezd, besüpped az árnyékba, arcát a fal felé fordítja, de a magasabb előrelendül.

– Hé! – kiáltja. – Hé, te! Mit csinálsz itt? – Utamat állja, elzárva a járdát, borotvált gombostűfejjével bólogat, kezét sovány csípőjén tartja.

– Eltévedtél, mi? – vihog fel a zubbonyos csaj, majd feláll, és tánrtorogva felém indul.

A szám kiszárad, a térdem megrogy. Jobbra lépek, de a férfi elém szökken, így balra indulok, de ő is ugyanezt teszi. Az úttesten keresztben áll a parkoló BMW, utamat állja, és értelmetlen lenne megfordulni és futásnak eredni. A munkahelyen hordott magas sarkúmban vagyok, és bár a srác drogos, attól még utolérne. Aztán ott van még a részeg csaj meg a lapító pasas, nem is szólva a hason fekvő vietnámi papucsosról, meg arról, aki még a kocsiban van. Nincs esélyem.

A vékony srác kinyújtja a kezét.

– Gyerünk! Ne nehezítsd meg!

Tudom, hogy mindent át kellene adnom. A telefonomat, a táskámat. Benne a tárcámat a hitelkártyákkal és az ötven font készpénzzel, és a legfontosabbal, az értékes fotóval, amit sosem leszek képes pótolni. Megszólal bennem egy könnyörgő hang: *Ne tiltakozz, ne harcolj, csak át add neki a szajrét!* De nem tehetem. Egyszerűen nem tehetem.

– Kibaszottul nem éri meg – kiabál oda a másik srác az árnyékból.
– A nő már látta az arcod, pöcsfej!

Felhördülök, visszahökölök, mintha csak valami nagy erővel mellbe vágott volna.

Az a hang!

Bárhol felismerném.

De nem lehet ő! Lehetetlen. Csak az agyam ver át. A pillanat okozta stressz mindent visszaidéz, összekeveri a múltat a jelennel. Véletlen egybeesés, ennyi az egész. Kizárt, hogy ő legyen!

– Most van a fesztivál, nem? – kiabál megint a hang. – A disznók ott nyüzsögnek az egész kibaszott helyen, ember!

Rettegennem kellene, de más vonja el a figyelmem. Ugyanaz az alig észrevehető torokhang. Ugyanaz a hanglejtés. Ugyanaz a lassú ritmus. Bekukucskállok az árnyékba, de csak a srác tarkóját látom. Nem... Az a haj túl hosszú, ő soha nem hagyná, hogy ilyen mocskos legyen. És a ruhája is undorító. Nem lehet ő. Kizárt, hogy ilyen mélyre süllyedjen!

Beszívom az arcomat, hogy elég nyálat tudjak összegyűjteni a beszédhez.

– Nem akarok bajt. Csak hadd menjek tovább, és ígérem, hogy nem szólok a rendőröknek!

Az ismerős hang ismét felcsendül.

– Hadd menjen, ember!

A gombostűfejű srác mogorván ellép előlem.

– Akkor tűnés innen! Kopy le!

Emelt fővel megyek el mellette. Vadul remegek, de megtartom az egyensúlyomat és nem gyorsítom fel a lépteimet, pedig kétségbeesve arra vágyok, hogy lerúgjam a cipőmet és futásnak eredjek.

Nem követ senki. Amint kellően eltávolodok a garázstól, a kocsi-ból bömbölő zene elhalkul, és ismét a koncert hangjai veszik át az uralmat. Bumm, bumm, 1-2-3-4, 1-2-3-4. Sétálok még pár száz métert, majd befordulok a sarkon.

Ismét a valódi világra fókuszálok, visszatér a normalitás. Magam mögött hagyom az ipari parkot, és átmegyek a közlekedési lámpánál. Tőlem balra van egy körforgalom, amelyet felismerek, közepén a csi-csás virágdekoráció a Virágzó Mortonnak szentelve. Hála istennek, alig négyszáz méterre vagyok a háztól!

Befordulok az Ashby Lane-re, megmászom a szelíd dombot, elhaladok a kis boltok sora mellett, majd bekanyarodok a jobbról nyíló harmadik utcába.

Az enyém a földszinti lakás a sorházak közepén. Az épület komor és szigorúan arányos elrendezésű; nekem két keskeny szoba meg egy apró fürdőszoba jutott. Úgy tűnik, senki nem lakik felettem – legalábbis én soha nem találkoztam senkivel, és mozgást sem hallottam fentről. Mindennap jön posta vagy egytucatnyi különböző ember nevére, én pedig leteszem az alsó lépcsőn gyűlő halomba.

Amikor közel két hónappal ezelőtt beköltöztem, a lakásom bejáratán egy szimpla lakat volt. Vettem hozzá egy rendes zárat, meg bentre két sima reteszt. Most a helyükre tolom őket, aztán behúzzom a függönyt az ablakokon, elől-hátul. A gyomromban túl sok a sav, hogy egyek, így főzök magamnak egy bögre borsmentateát, és az ágyban iszom meg.

Ez szoros volt. Ha az a másik srác nem szólal meg, ki tudja, mi történhetett volna. Előveszem a fotót a tárcámból, és megpusztilom. Beteszem a párnám alá. Nem viszem többet magammal a munkámba, nem fogom többet titokban nézegetni a vécében ebédidőben. Mostantól itt élhet, ahol biztonságban van.

Folyton a megmentőm hangját halom a fejemben. Gondolatban felvázolom a hangmintáját, összevetve azzal, amire emlékszem. Tényleg egyeznek, vagy én képzelem? Jobban belegondolva, ez a tag vékonyabbnak tűnt, és egy drogos, egy hajléktalan volt. Bárcsak sikerült volna rendesen megnéznem az arcát: az elcsitította volna a féltelmeimet.

Csak kedves volt, vagy felismert engem? Talán már tudta, hogy itt vagyok, és engem keresett. A gondolatot durván félresöpröm.

Térj észhez! Ennek semmi értelme. Senki sem tudja, hol vagyok. Háromszázötven kilométerre vagyok onnan, ahol az egész történt. Különben is, ha *ő* lett volna, és *tényleg* felismer, akkor még biztatta is volna a haverját, és nem próbálja megmenteni az irhámát.

Szóval nem *ő* volt, oké? Lecsapom a bögrémet az éjjeliszekrényre, felkapom az alvás előtti regényemet, az ujjaim azonban tétováznak a behajtott sarkú lapnál.

De mi van akkor, ha mégis?

MÁSODIK FEJEZET

Akkor

Natasha

MINDIG TUDTAM, MIKOR BESZÉL VELE, akkor is, ha nem hallottam a nő hívásaira fenntartott csengőhangot. Tudtam abból, ahogy a telefont az arcához szorította, hogy belezárja a nő hangját, és nekem ne kelljen hallanom. És abból is tudtam, hogy soha nem szólt közbe, még egy „oké” vagy „hmm” erejéig sem. Nem mintha a nő valaha is észrevette volna. Bedughatta volna a telefont a párna alá, befejezhette volna a vacsorát, elmosogathatott és megfőzhetett volna egy csésze kávé, a nő akkor sem figyelt volna fel rá. Csak beszélt és beszélt, szinte lélegzetet sem vett. Mindig az estéinkbe csörtetett bele. Megértettem, hogy miért, és hogy őszinte legyek, nem hibáztattam érte. Biztos vagyok benne, hogy én is ugyanígy tettem volna, ha fordított a helyzet. De azt kívántam, hogy egyszer, csak egyetlenegy-szer, bárcsak Nick azt mondaná, *most nem tudok beszélni, a vacsora közepén vagyok, vagy filmet nézek, vagy csak annyit, hogy nagyon sajnálom, Jen, de az estét a feleségemmel töltöm.*

A félig elfogyasztott vacsoráját visszavittem a konyhába. A sütő még mindig meleg volt, ezért visszatettem a tányérját, becsuktam az ajtót, és elidőztem ott egy ideig, hallgatva a csendet a nappaliból. Azon tűnődtem, vajon ezúttal mit akar a nő. Valami otthoni krízisben igényelt segítséget, vagy csak Nick hangját akarta hallani? Péntek este volt, és a nő minden bizonnyal egyedül volt, alighanem egy félig megivott üveg gin társaságában. Többször fordult ez elő, mint amire vissza tudtam emlékezni, és a helyzet fikarcnyit sem javult. Ami Jent illeti, nála az idő nem töltötte be a sebeket gyógyító szerepét.

A beszélgetés még folyt, így lábujjhegyen felóvakodtam az emeletre, és óvatosan belöktem Emily hálószobájának ajtaját. Mélyen aludt, arcát műanyag hópelyhek árnya tarkította, ahogy az éjszakai világítás rávetődött a feje fölé. Vörösesszőke haja izzadt, rózsás pofijára tapadt, két karját, mint mindig, most is szorosan összekulcsolta Zsiráf Zsuzsi körül. Lehajoltam, hogy megpusziljam a homlokát, és beszívtam a „nincs több gubanc” babasampon illatát. Emily volt az első és egyetlen, legkedvesebb kincsem. Az élet elképzelhetetlen lett volna nélküle. Amikor azokra a barátaimra gondoltam, akik hátat fordítottak nekem, vagy az anyámmal való szakításra, Nick családjának rosszállására, a végtelen problémákra Jennel – amikor, lássuk be, kezdtem megsajnálni –, mindig eszembe jutott Emily. Bármilyen árat is fizetnem érte, ő mindig megéri – ezt mondogattam magamnak.

Halkan felkiáltott, aztán visszatért az álmába.

– Szeretlek – suttogtam, mielőtt kilopódtam volna, becsukva az ajtót.

Meglepetésemre a telefonhívás már befejeződött, Nick pedig a konyhában volt, és kesztyű nélkül próbálta kivenni a tányérját a

sütőből. Káromkodott, ahogy leejtette a tányért a gránit munkalapra, és megégett ujjait szopogatta.

– Bocs, azt hittem, sokáig fog tartani – mondtam neki. Ötvenhárom perc volt a rekord. Igyekeztem nem mérni a beszélgetéseket, de mégsem tudtam ellenállni neki. – Minden rendben?

– Igen, igen. Szegény érezte, hogy jön a migrénje, így le kellett tennie.

Visszamentünk a nappaliba, és elfoglaltuk a helyünket az ebéd-lőasztalnál, de a romantikus hangulat már elpárolgott. Hidegség terjengett a levegőben, és a gyertyák fénye ironikus ábrákat rajzolt nyüzött arcunkra. Nick fáradtnak látszott, és az alkohol éreztetni kezdte hatását a fejemben.

Ne kérdezz rá a hívásra! – utasítottam magam. Nick csak most tért vissza üzleti útjáról, és a ma este elvileg a boldog hazatérésről szólt volna. Törekedtem arra, hogy jól nézzen ki a kedvéért. Tiszta lepedőt húztam az ágyra, lágy megvilágításról és egzotikus aromájú párologtatókról is gondoskodtam a szobánkba. Megigazgattam csipkés push-up melltartóm pántját, ami részét képezte annak a luxus fehérneműkészletnek, amit tőle kaptam karácsonyra. Mindent előkészítettem erre a különleges estére. *Ne hagyd, hogy az a nő elrontsa!* – mondtam magamban, de tudtam, hogy a baj már megesett. Éreztem, ahogy a szelleme ott ül az asztalnál, és a szemét törölgeti a szalvétája szélével.

Nick belefogott az evésbe, de én csak meredtem a tányéromra, és eszembe jutott, milyen szeretettel hámoztam a mogyoróhagymát és sütöttem a szalonnát vajban, meg hogy egy üveg finom vörösborral elpazaroltam a szégyellnivalóan drága marhasültrre. Nem voltam valami nagy szakács, de megtettem minden tőlem telhetőt. Nick szülei folyton arról áradoztak, hogy Jen milyen mesés dolgokat készített a

konyhában, hogy egyetlen kanálmozdulattal varázsolt elő ínycsiklandó ételeket – ami alighanem igaz is volt, de főleg azért mondták, hogy engem bántsanak.

– Ez ínycsiklandozó, drágám – mondta most Nick, és újratöltötte a borospoharunkat. – Ma este igazán kitettél magadért! Bár az elmúlt pár napban olyan gazdag étkezéseim voltak, hogy boldogan beértem volna egy tojásos pirítóssal is. – Ennyit a rengeteg kemény munkámról, gondoltam, de nem szóltam semmit. Az ujjam hegyével kapaszkodtam az esténk maradványaiba. Elég egyetlen helytelen szó, és az egész darabokra törik a földön.

– Képzeld, Hayley megkeresztelteti Ethant – mondta Nick néhány falattal később.

Összeráncoltam a homlokomat.

– Miért? Nem is vallásos. A többi gyereket sem keresztelték meg, nem? – Ethan kései meglepetésként érkezett, egy elszúrt vazektómia eredményeként. A negyvenhárom éves Hayley-t „idős anyának” tekintették, és az egész terhesség bizonytalan kimenetelű volt. Talán, gondoltam, így akarja megköszönni Istennek, hogy a fia épségben világra jött. Vagy ami valószínűbb, hogy helyet akart szerezni neki a városi egyházi iskolában. Nem jöttem ki jól Nick hűgával – ami aligha volt meglepő, tekintettel arra, hogy ő volt Jen legjobb barátja.

– Azt akarja, hogy mi legyünk a keresztszülők – közölte Nick, és letépett egy darab kenyeret, amivel tunkolni kezdte a sűrű mártást.

– Hogy mi? – nevettem fel, miközben a villámat igazgattam. – Pedig azt hittem, hogy én egy szajha vagyok a pokolból!

Nick erre elpirult, és maga elé nézett.

– Ja, nem, bocs, ő rám és Jenre gondolt. – Mintha éles, hideg pengét mártottak volna a gyomromba. – Jen oda és vissza van a boldogságtól.

Tudod, mennyire imádja a gyerekeket. Fantasztikus keresztanya lesz belőle.

– Sajnálom, de ez lehetetlen – feleltem, és a hangom megremegett. – Ez nem illendő. És ezt Hayley-nek is tudnia kellene. – Szünetet tartottam, várva Nick válaszát, de ő hallgatott. – Mit mondtál neki, amikor erre kért?

– Hayley-nek? Neki még semmit. Jen hívott, hogy előre szóljon. Aggódott, hogy ez kínos lesz neked, de reméli, hogy megérted.

– Hát, nem értem. – Ledobtam a szalvétámat, és hátratoltam a székemet. – Ez nem korrekt, Nick! Hayley egyszerűen nem vehet ennyire semmibe engem. A feleséged vagyok.

– Jennel iskoláskoruktól kezdve barátnők. És ezen fikarcnyit sem változtatott semmit, tudod, a válás.

– A húgod utál engem, ahogy a szüleid is.

– Nem, ez nem igaz! Megrökönyödtek, amikor elhagytam Jent, de mostanra elfogadták. Láthatják, milyen boldog vagyok veled, és imádják Emilyt. – Felállt, és megpróbált átkarolni. – Beszélek Hayley-vel. Biztos vagyok benne, hogy Ethannek két keresztanyja is lehet.

– Nem akarok keresztanya lenni – közöltem, és leráztam magamról a karját. – Nem hiszek Istenben. És te sem.

Nick felemelte mindkét kezét.

– De én nem akarom felhúzni Hayley-t.

– Persze hogy nem. Téged csak az nem érdekel, hogy én felhúzó-e magamat.

– Drágám, ez nem igaz! Te is tudod, hogy nem igaz!

Leálltam, fékeztem magam. Legkevésbé sem vágytam veszekedésre, de olyan nehéz volt, hogy ne kapjam be a csalit. Elképzelttem Nick hűgát otthon, ahogy diadalmas nevetéssel ledönt egy pohár bort. Semmit sem szeretett jobban, mint kipattintani a tűzijátékot közöttünk.

– Megértem, hogy milyen szörnyű ez Jennek – mondtam kisvártatva –, de el kell engednie. Tovább kell lépnie. Találnia kell valaki mást. Tudom, hogy durván hangzik, de...

– Nem, igazad van – sóhajtott fel Nick. – Bárcsak ilyen egyszerű lenne! Jen évek óta családtag. Nem rúghatjuk ki csak úgy, az kegyetlenség lenne. Ráadásul mindenki szereti.

– És te? *Té* is szereted őt? – Mélyen beszívtam a levegőt, félve attól, amit mindjárt hallani fogok.

– Dehogyan szeretem – vágta rá gyorsan Nick. – Nem is kellene ilyesmit kérdezned. Jennel régóta ismerjük egymást, de soha nem szerettem, nem igazán, nem úgy, ahogy téged szeretlek.

A szavai egyenesen a szívembe találtak, és ott tartottam, egy ideig simogatva őket. Aztán azt kérdeztem:

– Nem gondolod, hogy ideje lenne elmondani neki az igazságot? A saját érdekében?

– Nem. Az igazságot erősen túlértékelik – felelte Nick pillanatnyi habozás nélkül.

Hitetlenkedve néztem rá.

– Hogy mondhatasz ilyet?! Az igazság *minden!*

– Nem, nem az. Az emberek folyton eltorzítják az igazságot. – Nick átszelte a szobát, és megállt a márványkandallónál, ahol átmenetileg elvonta a figyelmét a hármunkról készített kép, ami alig pár órával azután készült, hogy Emily megszületett. – Jövő héten el kellene mondanom az igazat a bíróságon. Az igazat, csakis az igazat, semmi mást, csak a színtiszta igazat... de ha ezt megteszem, elveszítem a jogosítványomat. És ezt nem érdelem meg. Nem vezetek veszélyesen. – A múlt hónapban Nicket rajtakapták, amint áthajtott egy piroson, és amikor megszondázták, az alkoholszintje meghaladta a szabályos értéket. Az ügyvédje kitalált egy sztorit arról, hogy Emily

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megbetegedett, és Nicknek haza kellett rohannia, hogy vigyázzon rá. Ellenben az igazság az volt, hogy egy kínai befektetőt szórakoztatott.

Lebiggyesztettem az ajkamat.

– Én az érzelmek igazságáról beszélek. Egész biztos, hogy helytelen hazudni az embernek az érzéseidről.

– Nem mindig. Néha jobb kedvesnek lenni. – Azzal visszasétált az asztalhoz, és felemelte a poharát. – Szeretnék jóban lenni a húgommal, tehát Ethan keresztapja leszek. És ha ő Jent akarja keresztanyának, nos, ez rajta múlik... – Ledöntötte a bort. – Tudom, hogy ez neked kínos, de semmit nem tehetek ellene. Ha nem akarsz elmenni a keresztelőre, elviszem Emilyt egyedül. Biztos vagyok benne, hogy mindenki meg fogja érteni.

Megráztam a fejem. Nick családja pontosan ezt akarta, de kizárt, hogy megadjam nekik ezt az örömet. Ki kellett álljak magamért.

– Ne hülyéskedj – mondtam. Tudtam, hogy gyötrelmes és megalázó lesz, de kibírom. – Ne is beszéljünk róla többet! Desszertet? Csináltam egy kis csoki mousse-t.

– Talán később, de most ínycsiklandozóbb dolgok jutottak eszembe. – Odalépett hozzám, és ezúttal hagytam, hogy megcsókoljon. Egymás karjaiba omlottunk, és éreztem, hogy felgyorsul a szívverésem az érintésétől.

Ekkor ismét Jen csengőhangja sívított a csendbe.